

WERROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

EL BON CAVALLETER

El cavaller Galdric era l'home més divertit de tot el comtat de La Pera.

No donava festa el comte de La Pera, que ell no hi fos present per tal de d'streure els convidats amb les seves facècies...

...Distracció que ell aprofitava per anar se omplint de neules les canals de la golilla.

Acabada la festa, entrada la nit, el cavaller Galdric abandonava a grans gambades el castell del comte.

.. per anar a casa seva, on la santa esposa i set infants escuraven la golilla del pare, com un rusc on, en lloc de fer-hi mel, les abelles li haguessin fet neules.

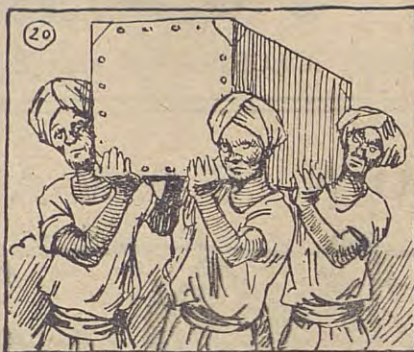
:: :: Una herència :: ::

Text de J. FECIT

Dibuixos d'en MIRET

procedís a l'obertura i col·locació de les riqueses en forma convenient. Núria trobà encertada la idea: era millor no ensenyar a ningú el contingut per no provocar la cobdícia en un país per ella desconegut on els estrangers hi són mirats amb preveïció. No seria pas cosa senzilla

dur el tresor a Barcelona sense perdre'l! Raghua es veié incapaç de dur ell sol el feixuc cofre fins a bord del vapor. Acordaren Núria i Raghua valer-se de quatre cecs als quals retribuïrien esplèndidament, i com que res no veurien, res no podrien descobrir. Una vegada Rag-

hua tingué reunits els quatre cecs els conduí al lloc del tresor i es carregaren la caixa a coll i sense saber què duïen (encara que ho sospitaven) la portaren fins a l'interior del palau. Allí reposaren, però Raghua no els deixà moure de ssa presència perquè no anessin a cercar la

complicitat d'altres que no fossin cecs. Feia bé Raghua de pendre tantes precaucions per guardar el tresor, perquè un antic servidor de Lord Sling, anomenat Nasty, alimentava la il·lusió d'apoderar-se del tresor del seu antic senyor. Servia ara, amb tot i ésser ell anglès, a un

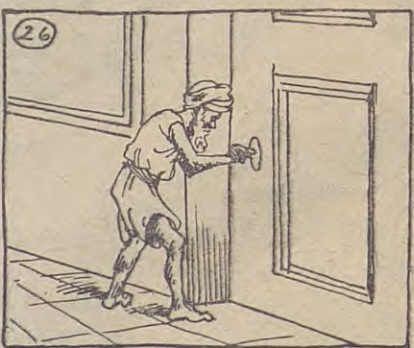
personatge indú, i havia enlleminit a dos companys de servei indígenes perquè l'ajudessin a apoderar-se del tresor, en quin cas, se'l repartirien com a bons germans. Prou sabia Nasty que no trobaria per molt que cerqués, el tresor, si no era espiant el vell Raghua, i per això procurà

posar-se d'acord amb un actual servidor del palau del Lord. Fakia era tot ulls i tot orelles per poder esbrinar quelcom que el dugués a trobar la pista del tresor i ara havien tots els conjurats redoblat les precaucions, perquè en assabentar-se de la presència de Núria, compren-

gueren que aquesta, si anava a Golconda, era per a recollir el cobdiciat tresor. Fakia havia estat, com tota la gent del palau, enviat baix diversos pretexts a fora perquè a l'hora de treure el tresor a la llum ningú no veïés res. Però Fakia, que era astut, donà a complir el seu encàrrec a Mr. Nasty i s'ocultà en

lloc segur dins el palau. Des del seu amagatall pogué veure com Raghua feia deixar al centre de l'habitació un gros cofre feixuc, que traginaven quatre cecs. Raghua, després d'assegurar-se que ningú no havia pogut observar l'operació, es retirà junt amb els quatre cecs tancant amb clau la porta en sortir.

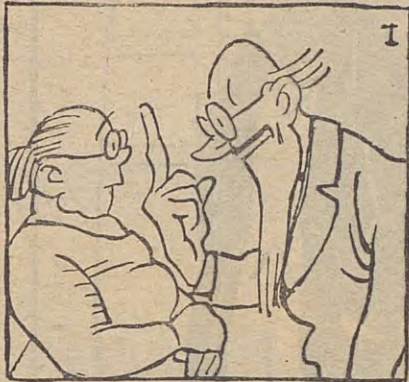

Fakia, brillant-li els ulls de joia pel triomf de la seva astúcia, sortí de l'amagatall i acarona cobdiciosament la caixa i tractà d'obrir-la per a treure el contingut, perquè si robava tota la caixa a més d'ésser de difícil maneig i dissimul, cridaria l'atenció la seva falta perquè era de (Seguirà)

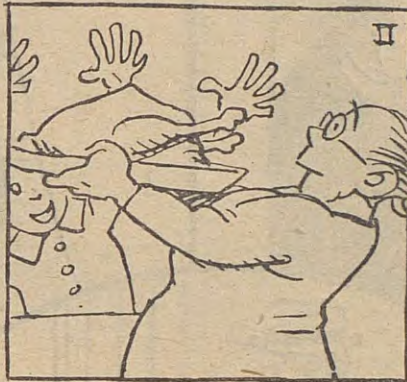
Invenció zoològica

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

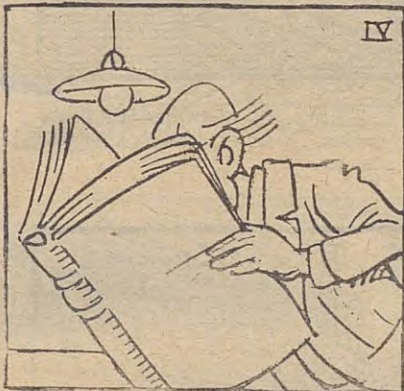
—Hem de celebrar la invenció de la taula de logaritmes—digué Pierre d'Os a la seva muller. Amb això, compra un pollastre per dinar.

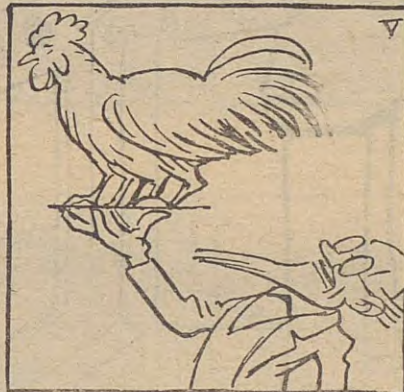
La dona ho féu així, i amb gran alegria de la quitxalla tragué l'ocell rostit a taula. Però de seguida començà el conflicte. Tots els menuts volien cuixa i el pollastre només

en tenia dues. La cosa s'hagué de resoldre repartint algunes plantofades, i la festa que en Pierre d'Os volia celebrar, acabà trista i aigualida.

Immediatament el nostre savi es posà a estudiar el problema. ¿Per què el pollastre no havia de tenir més que dues cuixes? Almenys en tingués quatre com el conill!

Però la potència cerebral de Pierre d'Os era tan poderosa, que no trigà ni cinc minuts a tenir el problema resolt: Faria una raça creuada de pollastre i pop perquè així

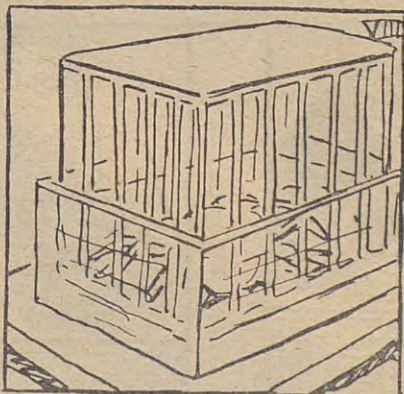
l'aviram tingués vuit cuixes i tothom quedés satisfet.

Ja veia els fondistes, anunciant: «Poulardes en su tinta», i la seva fortuna feta.

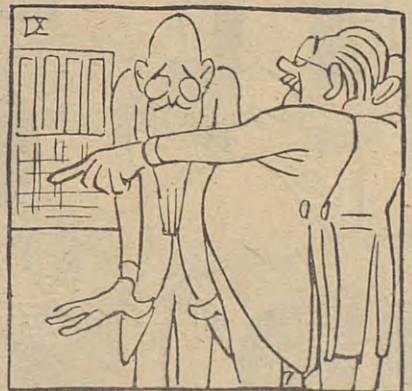
Quan anava a posar la seva idea en pràctica fent un galliner-aquari adequat, se li ocorregué, per desgràcia, una idea que li semblà millor que l'altra.

Els crancs, pensà, també tenen vuit cui-

xes, i si se'ls en trenca una els torna a créixer. Fem, doncs, una raça creuada de pollastre i cranc, i així podrem menjar cuixa cada dia de la setmana sense matar la bèstia.

Mes, al nostre inventor el persegueix la

desgràcia. Quan ja tenia l'aquari-galliner ple de «pollartrancs», que així anomenava ell la nova bèstia, vingué una Comissió de la Lluita contra el Cranc a fer-li destruir les instal·lacions i matar les bestioles.

el testament

Una vegada un avar es va fer visitar pel metge, i aquest li va dir: «Noi, et vull ésser franc, tens poc temps de vida.»

L'home, en veure que ja li havia arribat l'hora, es decideix a fer testament.

Envia a cercar el Notari per un criat vell que tenia, i un cop arribats tots dos, l'avar comença a dictar.

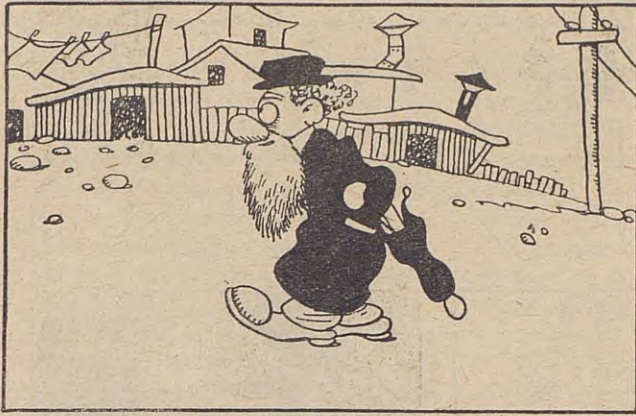

Mentre estava dictant, el criat sent que li deixa per ell una grossa quantitat, i no es pot estar de dir: «Aquest home té un cor d'or.»

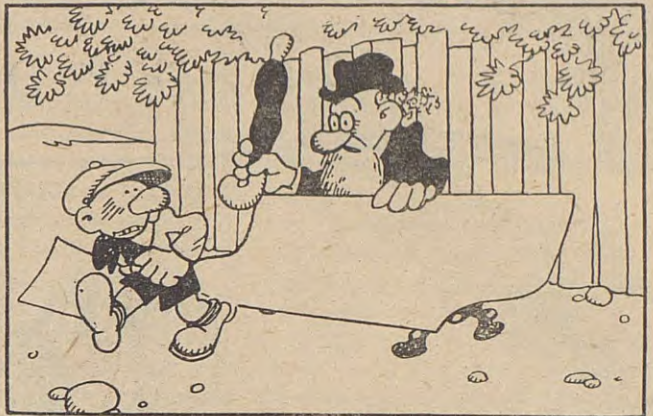

A ço que l'avar, en sentir-ho, dicta una altra clàusula: «De cap de les maneres no vull que se'm faci l'autòpsia.»

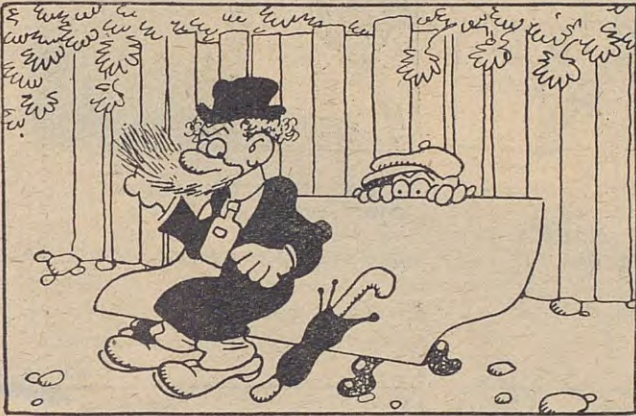
LA LLEI SECA

El bon nordamericà a beure un traguet se'n va.

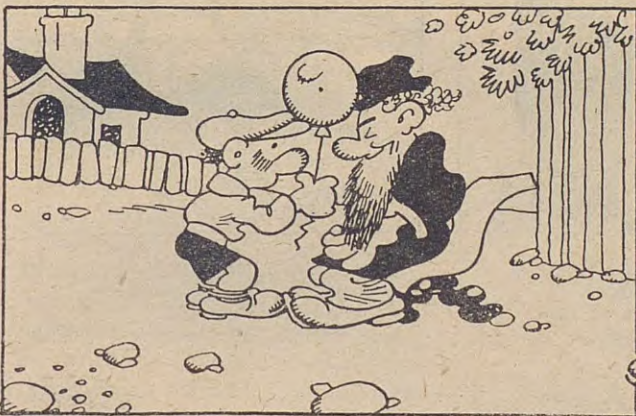
Del seu lloc més favorit un xicot tren decidit.

De sota la barba es tren el licor, i el noi ho veu.

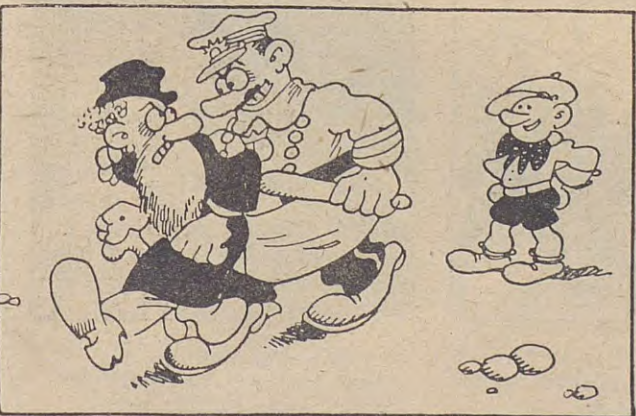
Se n'ha begut la meitat i s'adorm tot encisat.

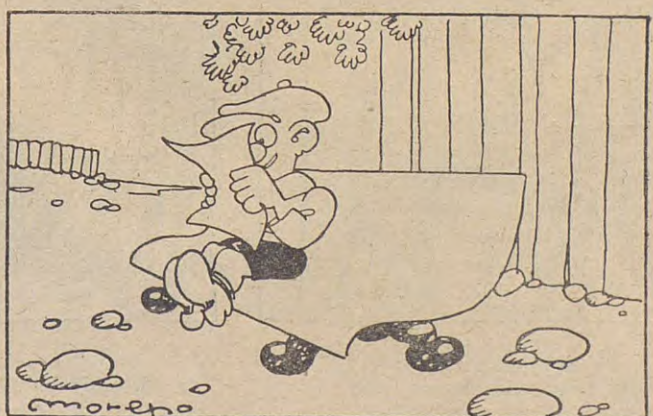
El noi un globus portà i a la barba li'l lligà.

Un guàrdia, molt vigilant, descobreix el contraban.

L'embriac empedreït a la Dele ha conduït.

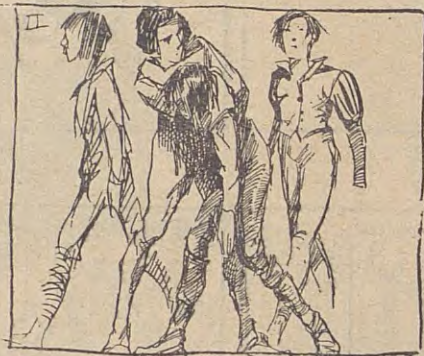

I el xicot es pot asseure al seu seient amb tot lleure.

La profecia

I
Macbeth, el tirà escocès,
ple de por sempre vivia,
puix dels seus súbdits sabia
que ja no el volien més.

II
Son exèrcit és petit
per fer front als sublevats.
Ja veu vençuts sos soldats
i el temor li glaça el pit.

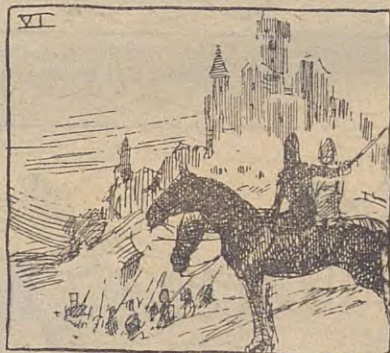
III
Per tal de tranquil·litzar
aquell temor que l'enuja
va a consultar una bruixa
que son fat revelarà.

IV
La bruixa fa el seu conjur
en l'olla de la metzina
per veure si li endevina
son pervindre tan obscur.

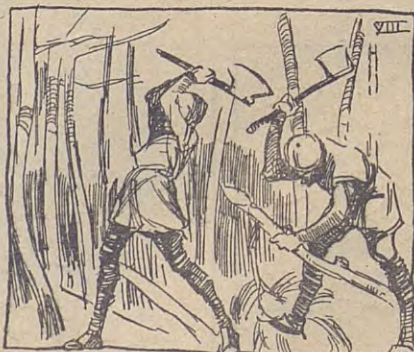
V
I li diu: Macbeth, Rei gran,
ton estel quedarà fosc
quan vegis que puja el bosc
al castell de Dunsinan.

VI
Ja rodeja l'enemic
amb grans forces el castell.
El general té consell
amb l'oficial més antic.

VII
Fa aquest: Si cada soldat
del bosc una branca talla
podrà entrar a la batalla
de l'enemic amagat.

VIII
Acceptat aquell consell
ja l'exèrcit va avençant
cadascú son ram portant
del tirà vers el castell.

IX
I quan Macbeth veu vení
aquell bosc que l'amenaça
comprèn que sa vida passa
i en la lluita ha de morir.

El maligne burlat

Tothom sap que els Països Baixos són anomenats així, no solament perquè en ells no hi ha cap muntanya, sinó també perquè en molts trossos són més baixos que la mar, de la qual es defensen per mitjà de gruixudes muralles anomenades dics que contenen les aigües quan la marea puja.

No cal dir el perill en què estan sempre els habitants d'aquestes terres baixes, puix que si en una tempesta la mar arribés a rompre els dics restarien inundades, com succeí segles passats en una immensa extensió de terrenys que avui forma el golf anomenat Zuyder-Zee, el qual ara tracten d'assecar-lo novament i repoblar-lo, per mitjà de nous dics més forts que els anteriors.

La construcció dels dics és, naturalment, una feina molt feixuga i cara, i en èpoques anteriors, quan els homes no disposaven de la maquinària i recursos d'avui dia, era difícilíssima per aquells habitants construir aquestes obres tan necessàries.

Per això un burgmestre holandès, que volia dotar el camp de la seva vila d'un bon dic de defensa, després de consultar els arquitectes i fer pressupostos, decidí que no hi havia prou diners a les caixes municipals per una despesa tan grossa.

Naturalment, de seguida se li presentà el Banyut, que sempre està a punt d'ajudar els burgmestres, tant si han de fer un pont, com una catedral, com, en aquest cas, un dic.

Els tractes aviat estigueren fets. El dimoni donaria la quantitat necessària per construir el dic, i el burgmestre li donaria la primera ànima que s'hi passegés el dia de la inauguració, condició que acostuma posar en Banyeta en aquests casos.

El dic fou construït amb l'abundància de florins que en Barrufet proporcionà, i aviat vingué el dia de la inauguració.

El burgmestre, els síndics, el rector i clerecia, la Banda municipal, la Creu Roja i els nens de les escoles assistiren a l'acte solemne. Com és costum en semblants casos, el rector anava a beneir el dic quan el burgmestre el deturà, i traient d'un cistell que duia l'agutzil, un enorme gatàs negre el deixà anar dic enllà perquè se l'endugués en Pere Boter, que ja l'esperava.

En Llucifer, veient que altra vegada l'havien enganyat, com al Pont del diable, jurà revenjar-se i digué al burgmestre que a la nit, a l'hora de marea alta obriria un portell a les aigües per inundar la ciutat.

El burgmestre, però, no s'alterà. De seguit que fou acabada la cerimònia d'inaugurar el dic, es dirigí al convent de Sant Francesc a veure a Fra Fulgenci, l'astrònom que feia els calendaris més anomenats de tota la Niederlandia.

El frare estava en sa cella estudiant quan entrà el burgmestre, i li preguntà, per tota salutació:

—Pare, heu de calcular-me l'hora

finestrals ben oberts. I al primer Nocturn, cantareu un himne que jo he compost. Us daré, si ho feu, mil florins d'almoïna per a les obres del convent.

—Ho direm al Pare Guardià.

El Guardià no hi trobà inconvenient, i el burgmestre es retirà a sopar amb tota tranquil·litat.

Satanàs sortí de l'infern a les dotze en punt. Des d'aquesta hora fins al primer cant del gall tenia lleure per córrer pel món. Començà d'esgratinyar la terra al peu del dic per tal de tenir-lo obert a la una, que era l'hora de la marea alta. Però aviat un himne estrany arribà a les seves orelles.

Eren els frares menors que cantaven a Matines l'himne que els havia dat el burgmestre.

Foc i sofre i pega encesa
foc i sofre hi ha a l'infern!...

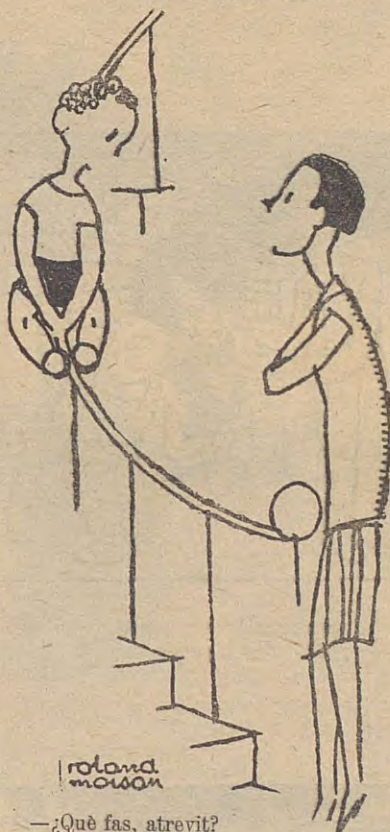
—Ma noi!—féu Belzebub, encuriosit—. Això va per mi. Deixa'm anar a sentir-ho. Ja tindrè temps.

I s'apropà al convent, patrip-patrap!

En passar per l'hort, el gall es desvetllà dintre el galliner, i en veure l'illuminació dels finestrals de l'església, exclamà:

—Cocorococ! Ja és de dia! Cocorococ! m'he endormiscat! Cocorococ! Cocorococ! No em creia que fos tan tard.

I l'Enemic, retut pel cant del gall, corregué a amagar-se a l'infern sense haver pogut fer sa malifeta.

—¿Què fas, atrevit?

—Faig unes calces pels pobres.

(De *Pèle-Mêle*)

exacta de la marea alta d'aquesta nit.

Fra Fulgenci féu algunes xifres a la pissarra i respongué:

—A la una de la nit.

—I els galls no canten fins a les dues!—féu el burgmestre, enutjat.

—Què us importen els galls?

—Molt. Escolteu, Fra Fulgenci, anit, hauríeu de cantar matines a les dotze, amb tota la il·luminació i els

Error gràfic

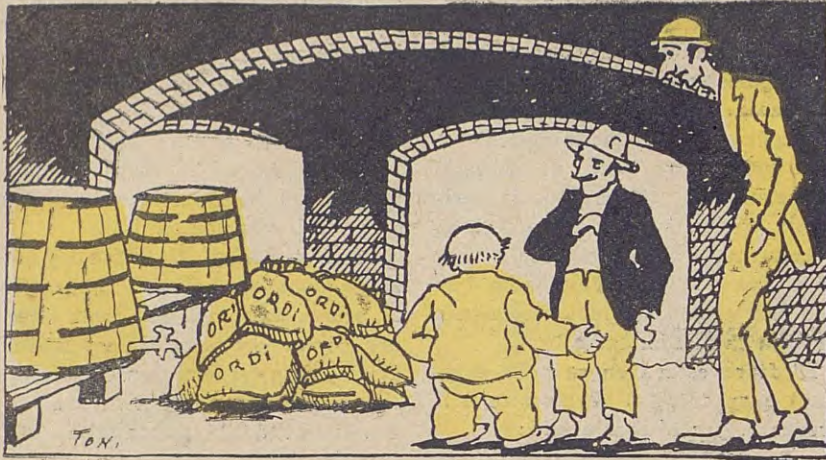
Volgué regalà una mona a sa promesa en Bonjan, i a un amic seu que era a l'Àfrica va escriure per demanar que n'hi enviés tres o quatre per triar la més galant. Però, per desgràcia, en xifres el «tres o quatre» posà, i l'amic, rebent la carta, això llegí, consternat:

—Amic meu: vull una mona, i per a poder triar, tramet-me'n trescentes quatre pel vaixell més immediat. I al cap de no gaires dies arribà la nan, portant trescentes i quatre mones a aquell pobre desgraciat.

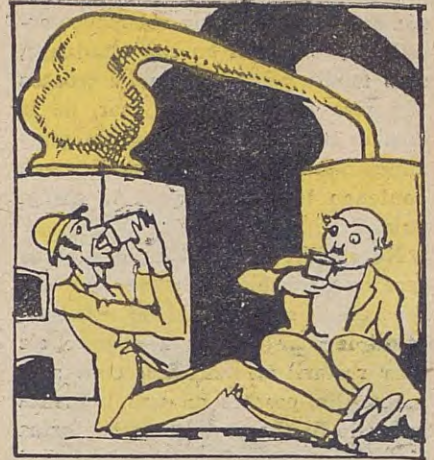
P. E. P.

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Tot americana disfruta
si manca a la llei eixufa.

Un soterrani han comprat
en un lloc molt apartat.

Després, amb un alambí,
en fan aiguardent del fi.

A un soterrani propè
consell el Ku-Klux-Klan té.

Sentint olor de traguèt
ja foraden la paret.

—¿Volen beure? M'amoïna!
Si ja porten paperina!

En Baliga i en Balaga
donen beure a qui els el paga.

I duen després d'això,
paperina de debò.